

דברי

הכפר

אש פסקה

אש פסקה, ערב ציבה מהוססת
קרב יום שכה, עכשיו
לחזור על מה
שבתו לחזור, אל מה. אדמה ערומה.
אש פסקה, שקטה, צפור יורדת
על גדר תיל, ברוש נחפא אל שרשיר,
שמים, קרב שכה. מחלים פגי דמדומים,
מכבים גאנה. ציבה מהוססת,
ערב, אור פסוק צרצרים,
אפר זרוע סביב. לחזור על מה.

לבבה בושבה רוחצת
דממפניה, מלביבה פגי רואיה,
עושה שלום במרומה, מהסה, דומה.

(ט. ריבבר)

מ ז ל ט ו ב ! !

ימי הולדת		
16/11	-	קרול לובוב
17/11	-	מר יודאיקין
18/11	-	הרבי ג'קסון
	-	רונן פורסטר
22/11	-	מאיר ריינס
	-	רותי חצור

ימי נסיון איך

20/11 - ג'וליה ואריה ניצן
- שוש וזמי בן-צבי

לאוסי, החלמה מהירה !

נ ד ל י ק
ל ז כ ר ה
ת מ ר פ ו ט ש
ז"ל
22/11

* בחדר האוכל ישבו כולם וחכו להתחלת קבלת השבת. המקום מלא אור ופספוס עליז - פתאום הושלך הס. מה קרה? אידו, עמרי ואמנון חזרו לחופשתם הראשונה מצה"ל. אך למת פשטו החיוכים תרתיים על פני כל הקהל? כי השאירו את בלוריתם המתבדרת אצל הספר הצה"לי. בו ברור, מה שלא מסוגלים לעשות הדריט ומחבכים, עושה צה"ל.

* בקבלת פנים צבועה קבלנו קבוצת -
מתנדבים מאנגליה. במילים ברגשות -
ומגומגמות ביסר כמה מהצעירים להסביר
מה הביא אותם הנה, ומצד שני רמזה להם
המזכירה שהם בחוצים לבו בעת שלום כבשעת
מלחמה. לפק אם ירדו לסוף דעתה, אך
בינתיים התחייבו להשאיר פה ששה חודשים.

* בימים אלה שמעה בדרית אורן מ"אורבים" שתקבל את ההסמכה להוראה כבר השנה. בדרית למדה רק שנותיים, בקורס שהוא בדרך כלל תלת-שנתי, אבל הודות לציוניה הטובים - הוסכם "להסמיך" אותה כבר עכשיו.
כל הכבוד!

* חתונתם של יבינתה וזאבי עברה באירה
בעימה, למרות שמספר של אורחים (במיוחד
הצעירים ביניהם) לא יכלו להגיע. בימים
אפורים אלה היה זה מחמם-לב במיוחד לראות
שניים מבנינו משתלבים בחיינו, כשרוב בני
כיתתם נזכרים ותורפים לתכנית היפה.

* "דרך צלחה" לג' ק גולן, שיצא השבוע
לצרה"ב לשם הכשרה מקצועית של מטפר שבועות.

* משרשה שרקי קבלר את ההסבר הבא: -
לרבים שקשה להבין מאיין לקחור את השם
המופלא של בתור - מקורו דוקא בתנ"ך שלרר.

"בן שמרנה שבה יאשיהו במלכו ושלוחים
ואחת שבה מלך בירוסלים ושם אימו ידידה
בת עדיה". (מלכים ב' פרק כ"ב-א')

מ ד ל ש ר ב
לשונשנה ונל
בהולדת
ע ד ר ה
אחות לירדנה

יום ה', 25 אוק'

לריב, שלום רב.

תודה עבור שני המכתבים שקבלנו עד כה. אין לך מושג כמה אנחנו מצפים לכל מכתב המגיע מהבית כעת. כמור, גם אנחנו רצים לשמוע רדיו כל שעה מאז שהחלה המלחמה. אנחנו מנסים להבדיל בין שקר לאמת, כדי לא להתפש להפרזה הערבית. מפליא כמה תמימים אמצעי התקשורת המערביים בענין זה.

למרות זאת, ולעומת בסיונו האישי במלחמת ששת הימים, היו הימים הראשונים לאחר יום-הכיפורים מעין סיוט עבורנו. יותר מפעם רציתי לארוז את החפצים ולהזרז הביתה, בגלל הדחף החזק להיות קרוב לאלה החשובים לי. אמנם העניבים התפתחו כך, שברגע זה שאני כותב נראה שהפסקת האש מחזיקה מעמד, ושמצממות העל בסוגר מעימות. לכן נראה שצפוי לנו עוד "שלום"? החדשות הטובות ביותר שקבלנו הן שכולם בטדר, לרבות החיילים.

ברגע שהשלמנו עם תסביך ההאשמה העצמית (בגלל שעזבנו את הבית כל-כך תמימים רק ארבעה ימים לפני פרוץ המלחמה), התחלנו בתהליך ההשקעות כאן. יש כמה בעיות, אבל בינתיים ביתבות כולן לפתרון.

העבודה שמלכתחילה הייתי צריך להתחיל, לא תסדר עד אמצע-נובמבר, כי החוזה לפרויקט עוד לא מוגמר. לכן מצאתי עבודה אחרת (גם בעיצוב פנימי). שאתחיל בה ביום ב'. שכרנו דירה לשנה, ושרי התחילה ללמוד, בתלמוד התורה המקומי. בגלל היותנו בקוויבק, היא תצטרך ללמוד צרפתית שעה כל יום, - בנוסף ליום הלימודים של חצי בעברית וחצי באנגלית! קרול התחילה בשעורי ערב, פעמיים בשבוע, בפסיכולוגיה ועברית. היחיד שעדיין לא מסודר הוא דיטון, אבל אני מקווה להכניס אותו לפעוטון (בקרוב.

אהבה לכל החברים,

פול, קרול, שרי ודיטון.

§ § § § § § § § § § § § § § § §

6/11/73

שלום רברים,

כבר עברו 31 יום שאנחנו במדים. ביקרנו בהרבה מקומות בצפון הארץ. כעת אני נמצא לא כל כך רחוק מהבית, אבל באזור שעוד לא ביקרנו בו.

עבור ימי גשם וקור אבל דואגים לנו ויש לנו מספיק בגדים חמים ושמיכות.

אני רוצה להודות לכם עבור חבילות השי שמגיעות אלינו. החבילות עוזרות הרבה. ממתקים בלילה בתפקיד גם עוזרים (כשלא ניתן לעשן).

מקווה להתראות בקרוב בחופש.

ש ל ם

ה ר ב י

26/10/73

לרייבי, הרבה הרבה שלומות.

בתקווה שכולם בריאים ושלמים!!!! אלפי תודות מקרב לב על שני המכתבים ששלחת לבנו. אנו ממש חסרי אונים כאן ואין דבר משמח יותר מאשר לשמוע מהבית. באמת שלא הרגשתי געגועים חזקים כל כך במשך כל הזמן שאני מחוץ לארץ, ורצון עז כל כך להיות יחד עם כולכם בבית ועם כל המשפחה. לכן, אנו באמת מעריכים מאוד את מפעלך. אנו מתפללים שהכל בסדר ושהכל יגמר כמה שיותר מהר, ומבינים איזו דאגה וחרדה שוררת בך ובחברים אחרים ביוזעך שבנך או שאר הנביט במצאים בשדה המלחמה.

טוב לשמוע שהמוראל גבוה, ולמרות הצפיפות מסתדרים במקלטים. התרגשתי ביוחד לקרוא כיצד הצלחתם לחגוג את חג הסוכות (בעלרין "מלחמת כיפור"), אפשר להרגיש דרך הכתוב את האוירה המיוחדת ששררה אצלכם באותו הזמן. אין זמן שהיינו רוצים להיות בארץ ובבית יותר מאשר בימים של מלחמה. למעשה הגורם שהביע את טובי להגיע לארץ בפעם הראשונה יולי 1967 היה במלחמת ששת-הימים כאשר קראו למתנדבים בכל המדינות השונות לעזרה. ואכן טובי הצליח להכלל בין אלה שגרשמו להישלח מאוסטרליה. כ-6 חודשים עבדה קבוצה של מתנדבים בהר הצופים (ביקרי בצינים שובים) והוא ביניהם. טובי הרגיש שאם ישנו זמן שהיה רוצה באמת להיות בארץ, כשהוא יודע שיש ביכולתו לעזור, הוא בזמן מלחמה, והנה כשהמלחמה עתה בכל עוצמתה אין באפשרותנו להיות איתכם למרות שהרבה לא היינו יכולים לתרום כיחידים.

על כל פנים החדשות כפי שבשמעות על גלי הרדיו ובטלויזיה אינן משמחות כלל וכל פעם מתקבל הרושם שהמצב רציני ביותר ועומד להגיע כל רגע לידי מצב של התפוצצות. אנו שומעים הרבה יותר חדשות מהצד של הערבים מאשר מהצד שלנו, וזה כמובן לא תורם הרבה להבנת המצב. למרות שאנו יודעים עד כמה שהט - בוגרים "לבלף" אי אפשר שלא לדאוג. ואי אפשר לדעת מהי האמת.

זו הרגשה איומה לחשוב על כל הנבים והחיילים שבלוחמים, ואנו מקווים כל-כך שהכל יגמר עם כמה שפחות אבידות, ושכולם יחזרו למשק בשלום. ביומיים האחרונים אנו שומעים שמצריים מוכנה לבוא לידי הסכם של שביתת-נשק, ומוכנה אף לדון בענייני שלום פנים אל פנים??? קשה, כשכותבים הביתה במצב שכזה לחשוב על משהו אחר חוץ מעל המלחמה. באשר לבנו אספר בקצרה בהזדמנות זו - אנו גרים בדירה אשר שכרנו לפני כחודשיים; במצאת באיזור יפה מאוד קרוב לכל המשפחה (הורים ואחיות של טובי). הדירה עצמה נוחה מאוד. אנו מוקפים בעצים גבוהים ואפשר לראות מכאן את הים. ומה עוד בחוץ? לא הייתי מאמינה שאפשר למצוא כל כך הרבה עצים, ירק, גינות ופרקים, כמו במלבורן ובערים אחרות כאן - באוסטרליה. אנו מטיילים די הרבה בסופי שבוע - הטבע כאן, כמו שכבר ציינתי במכתבים קודמים, ממש נהדר. הצטערנו על כך ששלומית והרי עזבו מאחר שבקושי הצלחנו לבלות יחד, אך מקוים שהגיעו בשלום הביתה. אין בדעתנו לחזור בזמן הקרוב היות ועלינו לחסוך את הסכום הדרוש ואין נכוונתנו ללוות בפרט כאשר לא נוכל לדעת איך וכיצד נוכל להתזכר. בדעתנו לחזור מה שלא יהיה, אך זה יקח זמן ולפחות נבצל זאת להכיר את המשפחה כאן ואת הארץ הרחבה והגדולה הזו (עד כמה שאפשר). קשה לגמור את המכתב בלי לחשוב ולהתפלל שהכל יגמר בשלום ומהר. הרבה תודות פעם נוספת.

ד"ש חמה למשפחה. מתגעגעים אל כולכם מאוד מאוד. (אשמך רייבי, אם תפרסמי את המכתב בדברי הכפר). הרבה תודות לכל החברים.

שלכם

טובי ושולי

1854

דובר צה"ל מודיע... אתה מתקשה להאמין. הרי המספר הזה אינו חשבון יבש של סטטיסטיקאי אלא צבא של אנשים שהיו ושבחמו והשאירו מאחוריהם משפחות. כל אחד שייך לא רק למשפחתו הכואבת כאב על חדלון ועל גורל אכזר ובלתי מבחין, אלא לאומה, לעם ולכל בפש בארץ מיוסרת זאת. והאלופים מדברים ומכריזים ומנתחים. גם לפני כשבתיים האלופים (מיל) בהתיחסות למלחמת ששת הימים הודיעו חגיגית שכלל לא היתה סכנה של השמדת העם היושב כאן. ואז העולם הנאור - המתבטא ב"לה פיגור", ו"גארדיאן" בין היתר - באחז בנתוחי המומחים ופרסם-במאמרים את ערמוניותה השפלה של מדינת ישראל שפתחה באש כשלא היתה שום סכנה לקיומה.

חניכי התנועה באנגליה גם הצטרפו למחנה מקטרגיבו וכתבו על אופי המדינה המיליטריסטית והעילה הפסולה של "השמדה מדומה" שבצלבנו רק כדי להרחיב את גבולותינו. אז הגבתי במכתב זועם לעורכים בטאון התנועה וציינתי בין היתר "אמנם בהרגו כ-700 חיילים ישראלים במלחמה הקצרה ההיא אבל כל חייל שנפל הווה לגבי משפחתו עולם ומלואו. כל האומה בכתה ואבלה על מותם של בניה. ומה היה אילו בהרגו לא מאות אלא אלפים של בנים ואבות במלחמת ששת הימים? האם לא היה העם הזה מתקרב אז להשמדה מרוב אבוד מיטב בניו? עם ששכל ששה מליון בכבשני אירופה, כשרוב העולם הנאור אינו בוקף אצבע, לא יכול להרשות לעצמו להתיחס בזלזול לאיומי השמדה".

ועכשיו דובר צה"ל לא מזכיר מאות...

הגולדה הזאת

- איך היא מצליחה לעשות את זה?
- מי?
- גולדה! יום אחד בסיני בג' יפים ומסוקים ובכל מקום מדברת עם חיילים. אחרי זה קופצת לארה"ב לשוחח עם ניקסון וקיסניגר. ואז אחר כמה ימים בבית היא יוצאת לאנגליה. איך היא עושה את זה בגילה?
- כדורים!
- מה זאת אומרת?
- כדורים! אני רק צריך לבסוע לטבריה ואם אני לא בולע כדור למניעת בחילה אני מקיא כמו שטפון בספרד.
- מי מדבר עליך? מדברים על גולדה. היא אשה וכבר סבתא. ואתה...
- אני בוסע לקופת חולים בריא ומגיע חצי גוסס. כשאני מופיע הרופאים מחפשים את הסימפטומים בלקסיקונים הרפואיים. אני חידה לגביהם!
- ולגבי אתה...
- נו, נו לך! בלי גסריות. זה לא אשמתי שאני אבובימי!
- מה פתאום אבובימי?
- אין לי מספיק דם בגוף, חסר לי ברזל, סידן וגם ויטמינים A, B, C...
- אתה מתכוון איבמי, איך אפשר לדבר איתך, משגע פילים שכמותך?
- ביחס לגולדה, אני בורא מעריץ אותה אבל היא החמיצה הזדמנות חד-פעמית...
- נו?
- אילו הייתי בלונדון במקומה ואותו אדוארד הית היה מזמין אותי למס' 10 רח' דאובינג הייתי בותן לו שתי סטירות לחי ואומר לו "חתיכת סמרטוט שכמוך אנו מצפצפים על הסבקים שלך ואתה יכול להחזיק את חלקי החלוף שלך בגיבה עד שיעלו חלודה".

המשך בעמ'...

הודעה מהמכבסה וממחסן הבגדים

- אנו רוצים להזכיר לחברים שאפשר לזרוק כביסה כבר החל מימי חמישי.
- יש לזרוק את הכביסה לתאים הנכונים ובשום אופן לא לכביסת הילדים.
- הדבר מקשה מאד על עבודתנו וחברים עלולים לקבל את אותם הדברים באיחור של שבוע ימים.
- אין להשאיר חבילות עם כביסה מלוכלכת לפני התאים בלי לברר אותן.
- הגג של המכבסה בוזל, הכביסה מתרטבת ומקלקלת לא רק את הבגדים שלכם, אלא גם של כל החברה.
- ושוב ושוב, נא לתת את כל הבגדים לסימון!! אנו לא נוכל לקחת אחריות עבור בגדים ללא סימון ברור!!
- בחדשי החורף וכל עוד שלא תהיה לנו רמפה, אלא אך ורק כביסה אחת, אנו מבקשים מכל המטפלות, ומכל האימהות להביא את ילדיהם אך ורק לצורך מדידות.
- אנא חברים, הקפידו על כללים אלה, וזאת תהיה עזרה גדולה לכל עובדי המחסן.

ב ת ו ד ה

x x x x x x x x x x x x x x x x

המשך-בינינו לבין עצמנו...

- וכשהיה בופל על ברכיו ומבקש שליחה הייתי אומר לו "אם תהיה ילד טוב, הית יקירי, במכור לך כמה טנקים רוסיים וגיתן לך מבט חטוף על סיל סאט 6".
- כשאני עושה חשבון שלאנשים כמוך יש זכות הצבעה אבי מתיאש.
- אל תתיאש, קה כדור!

המשגה הרציני ביותר של צה"ל

- במשך כל תקופת המלחמה חכיתי לצור גיוס. ברור לי היה כשמש בצהריים שבלי הבטיון הטקטי שרכשתי במשך השנים (מבצע "תחבת אג"ד טבריה" והצלחות לא מבוטלות בפעולות תגמול בגד תלמידים סודרים) לא יוכל המסכ"ל להסתדר. לא צפיתי לתפקיד קרבי בדיוק אם כי אבי נחשב כיריב קשה כשלרשותי בשק כמו מטריית מרקס את ספנסר, אבל רציתי להעמיד לרשות צה"ל והאומה את תוכנית הפריצה ללב דמשק שערכתי בהיותי במלואים אי-שם בפקוד הצפון. (הצורך בשמירת סודות צבאיים מונע ממני מלבקוב בשם המקום שם בליתי תקופה כרב"ט (מוזנח) אולם בבוא העת הבטחתי הדלפה לעתונות רבי השפעה כגון ה"סיימס" של ראש פינה ו"אל מסאג"רו של יסוד המעלה"). הצור לא הגיע וכמו הרבה היילים, שהקנאה המקצועית הדיחה אותם, אשב לכתוב את זכרונות מערכותי ומלחמותי: "48 שעות מעבר לתעלת הניוב עם אריק". בשאלת השאלה הגורלית לעתיד המדינה: האם מחדל מבייש זה יקדים את מפלגתי "הרקוד" צעד אחד קדימה לקראת הרוב המיוחל בכנסת?

א ר י ק

צו הבעיה שלי

אולי זה לא הרגע הכי מתאים לכתוב על כלבים ועל הבעיות והתסכול שהם גורמים לחלק גדול של האוכלוסיה. אבל דווקא עכשיו כאשר כולנו חיים במתח מסויים, כל תופעה של אי-התחשבות בכלל החברה בולטת לעין.

התקהלות הכלבים מתחת לחדר האוכל במשך שבוע זה, ריביהם וקולותיהם יכולים לשגע. נוסף לזה את השלוליות שנמצאות סביב כל עמוד, ובכלל יש לחשוב שמטק כפר הנשיא בבעלות הבלעדית של הכלבים ובעליהם.

אולי הכי מרגיז הוא שכאשר סוף סוף מבטים לפעול (במקום הועדה שממשה פעולותיה) ונאשמים לחבר בבקשה שיטפל בכלבו, התגובה לרוב היא הצבעה על מישור אחר שהוא לא בסדר.

אני מכירה בזכות כל אחד שאוהב ורוצה בכלב להחזיקו - אבל בחדרו או על יד ביתו בדיוק כמו בכל חברה. ברגע שהכלב מפריע במקומות ציבוריים יש להסלו (או אולי את החברים שלהם הכלב מפריע?).

ר י ב י

x x x x x x x x x x x x x x x x

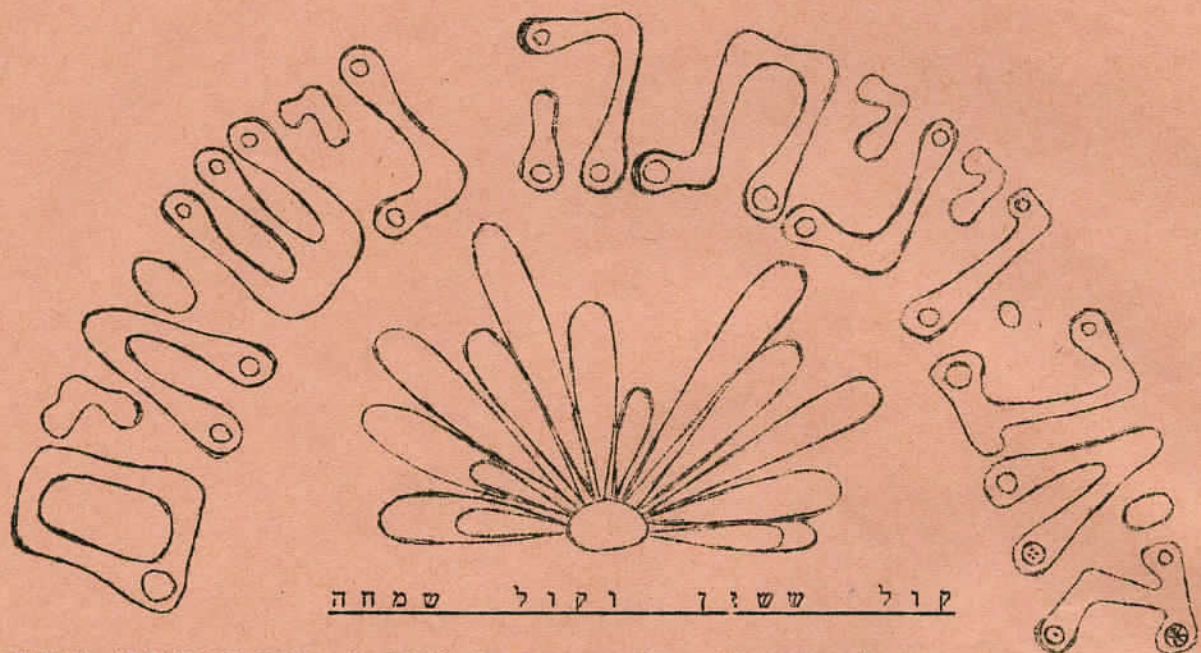
ליזר ותמר נישאים ביום ג' - 20/11 בחוג המשפחה.

ביום שבת 24/11, חברים מוזמנים לקבלת פנים שתתקיים במועדון

החברה בקב' דגניה ב' - בשעה 16.00.

לפני זה ביום ו' - 23/11, נשתה לחיים עם בני הזוג במועדון

החברה בכפר הנשיא.

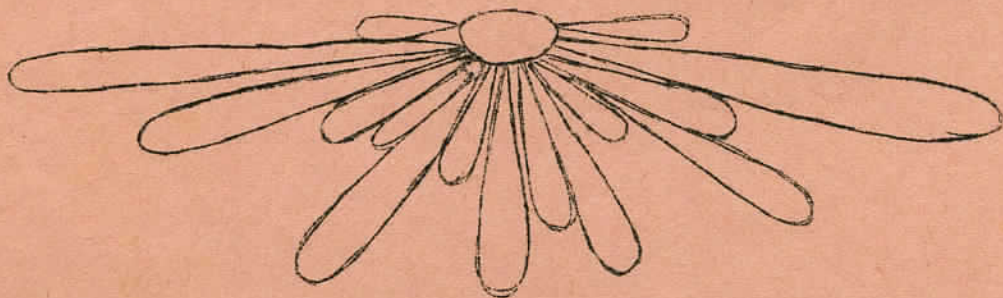
קול ששון וקול שמחה

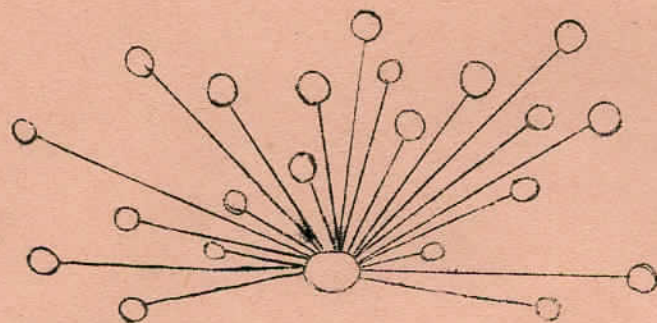
בפעם השניה בתולדות חברתנו קורה הדבר. זוג צעיר בא בברית הנישואין, ושניהם מבני המקום. יתר על כן, ובנגוד לכל הצפיות והתחזיות, שייכים שני בני הזוג לאותה כיתה. אמנם לא מתבטלות בזה כל התאוריות של הפסיכולוגיה המודרנית, כי רק זמן קצר הספיקו הזוג לשבת על הסיר ביחד, עד שיצא החתן המיועד למרחקים. כשחזר אחרי שנים מספר, כבר חלפה הסכנה שיראה בבחירת לבו לעחיד - "אחות".

הימים אינם ימים רגילים, וגם זה מורגש בערב זה, ובודאי חסריס הרבה אורחים שהיו מסובים יחד אהנו בימי שלום. כל מה שייגרע מהמעמד בהיקף ובפאר חיצוני, יתמלא על ידי חמימות ושמחה כנה של כלנו. ברוח זו מוגש דף מיוחד זה למסובים כאן.

אמר ר' אלעזר: כל אדם שאין לו אישה אינו אדם.

מפני מה אמרה תורה - "כי יקח איש אישה", ולא כתוב "ותילקח אישה לאיש"? מפני דרכו של איש לחזר על אישה ואין דרכה של אישה לחזר על איש. משל לאדם שאבדה לו אבדה - מי חוזר על מי? בעל אבדה מחזר על אבדתו.

שְׁמֵלַח כְּלוּלֹחַ נַחְתִּי לָךְ
שְׁלֹחַ וְנִהְדַּרְתָּ
עִם רִבְבַּח פְּרָחִי לִילְךָ
וְהִנּוּמָה סוּגְרָתָּ.
אֵחַ כָּל אֶבֶק הַכּוֹכָבִים
פְּזָרָתִי מֵעַלְיָךְ
וְאֵחַ לִוְבֹן הָעֵבִים
הַנַּחְתִּי לְרַגְלֶיךָ.

שְׁמֵלַח כְּלוּלֹחַ נַחְתִּי לָךְ
וְשׁוֹשְׁבֵינִים אֶלְפִים
הֵם לַחֲוִפָּה יִשְׂאוּ אוֹתְךָ
בֵּין אֶרֶץ לַשָּׁמַיִם.
וְאֵז אוֹתְךָ בְּזִרְעוֹתַי,
רוֹגֶעַת וּבִוְסָחַת
אֶשָּׂא עִם יָרֵחַ כְּלוּלֹחִי
אֶל נַחְלָה וְנַחַת.

וְכֵךְ חֲאֻמְרִי לִי נִסִּיכָה
וְאֵת כָּלְךָ זוֹהַרְתָּ:
"אֶמְלֶךְ בַּמַּמְלָכָה שְׁלֶךְ
גַּם בְּלִי שְׁמֵלַח תִּפְאָרְתָּ.
אֵם נַחְלָתְנוּ מְנוּחָה
וְאִהְבָה בֵּיתֵנוּ,
אֶמְלֶךְ בַּמַּמְלָכָה שְׁלֶךְ
עַד פִּי הַקְּסִיף רֹאשֵׁנוּ."

ד. ברק

שִׁירֵי אֱהִבָּה אֵינְדִּיאָנִיִּים

1. הוֹי,
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת
הוֹי,
חוֹשֶׁבֶת אֲנִי
כִּי מִצַּחֲתִי אֵת אֱהוּבִי,
הוֹי,
חוֹשֶׁבֶת אֲנִי כִּי כֵן הוּא.

2. לֹא יָדַעְתִּי אִם נִעְדַּרְתָּ:
בְּשֹׁכְבִי - עִמִּי אַתָּה,
בְּקוּמִי - אַתָּה עִמִּי,
בְּחִלּוּמִי - עִמִּי אַתָּה.
וְעַתָּה יִרְעַדוּ הָעִגְלִים
בְּחִנּוּכִי אֲדֹנִי,
יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה הוּא הַזֶּעַ
בְּחֹךְ לְבִי.

3. נִעְרָה, דוֹבֵרֶת נְעִימוֹת אֵלִי,
אַח, אֲכֵן זָכוֹר אֲזָכְרֶךָ זֹאת,
אֲכֵן זָכוֹר אֲזָכְרֶךָ לְבֹדֶךָ
עַל כִּי מְלוֹחֶיךָ נְעִימוֹת.
אַח, אֲכֵן זָכוֹר אֲזָכְרֶךָ כָּל זֹאת.

(תרגום: עודד בורלא)

